

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΛΗΜΑ ΚΑΘΕ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΟΜΙΛΙΑΣ τού Κου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Δημοσιεύουμε στο τεύχος αυτό περίληψη τῆς τρίτης ἀπὸ τῆ σειρά δμιλιῶν πού ὠργάνωσε ὁ Σύνδεσμός μας πάνω στά «Σύγχρονα Ἑλληνικά Δημόσια Θέματα». Τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ὁμιλία ἔδωσε, ὅπως ξέριυν οἱ ἀναγνώστες μας, ὁ καθηγητῆς κ. Γεώργιος Πάγκαλος.

Ὁ ὁμιλητῆς στὴν εἰσαγωγή τῆς ὁμιλίας του ἀνέφερε τίς προστάθειες πού ἐπὶ χρόνια καταβάλλει γιὰ τὴν ὑγιεινολογικὴ διαπαιδαγώγηση τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν ἔλλειψη κατανοήσεως ἀπὸ μέρους τῶν ἀρμοδίων, οἱ ὅποιοι οὔτε σὰν ὑποχρεωτικὸ μάθημα στὴν Στοιχειώδη Ἐκπαίδευση δὲν τὴν καθιέρωσαν.

Στὸ πολυσυζητούμενο θέμα «Δημοσία Ὑγεία» ὄχι μόνον ὑπάρχουν ἀγνωστα σημεῖα ἀλλὰ καὶ πολλές πλάνες» εἶπε ὁ κ. Καθηγητῆς. Καὶ συνεχίζει: «Ἡ Δημοσία Ὑγεία πού σημαίνει ὄχι τὴν ὑγεία τοῦ κάθε ἀτόμου, ἀλλὰ τὴν ὑγεία τοῦ συνόλου εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ τὸ πρὸ ἐπιτακτικὸ αἵτημα κάθε κοινωνίας. Ἡ φροντίδα γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ πληθίου —καὶ πλησίον μας εἶναι τώρα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλανήτου— εἶναι ὄχι μόνον μιὰ ὑπόδειξη τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πού μᾶς συνιστᾷ ν' ἀγαποῦμε τὸν πλησίον μας ὡς ἑαυτόν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀτομικὴ μας ὀφείλεια.

Θάλεγα πὼς μᾶς ἐνδιαφέρει ὄχι μόνον ἡ ὑγεία τῶν συνανθρώπων μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑγεία τῶν ζώων, τῶν πτωχῶν αὐτῶν ἀδελφῶν μας, ὡς τοὺς ὠνόμαζε ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, πού στὸ κάτω κάτω ἂν ἀρρωστήσουν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μᾶς κολλήσουν τὴν ἀρρώστειά τους εἴτε γιὰτὶ ζοῦν κοντὰ μας, εἴτε γιὰτὶ μᾶς προσφέρουν τὰ προϊόντα τους, τὸ γάλα

τους, τ' αὐγά τους καὶ τὸ κρέας τους, ὅταν, ἀπὸ ὑπερβολικὴ βέβαια ἀγάπη, τὰ σφάζουμε καὶ τὰ τρώμε.

Ἡ Δημοσία Ὑγείνη εἶναι βέβαια ὑποχρέωση καὶ δικαίωμα τοῦ Κράτους ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴ ὑποχρέωση τοῦ κάθε ἀτόμου. Μόνον του τὸ Κράτος δὲν μπορεῖ μὲ νομοθετήματα, διατάξεις, ἀστυνομικὰ μέτρα νὰ προστατεύσῃ τὴν ὑγεία. Τὸ κάθε μέλος τῆς κοινωνίας θὰ πρέπει νὰ ξέρῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ πού εἶναι ἡ ὑγεία μὲ τὴν εὐρύτερὴ τῆς ἔννοια. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ προστατευθῆ καὶ ἡ ἀτομικὴ μας ὑγεία καὶ ὄχι μὲ τὴν σφαλερὴ τακτικὴ τῶν ἀτελειῶτων ἀπαγορεύσεων πού εὐτυχῶς τίς περισσότερες φορὲς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ ἄλλωστε ἀλλάζουν κάθε τόσο.

Ἄλλ' ἴσως θὰ πρῶπε νὰ κάνουμε τὸν ὀρισμὸ τῆς ὑγείας. Θὰ μοῦ πῆτε: Ἔχει γούστο νὰ μὴν ξέρουμε πότε εἴμαστε ὑγιεῖς, Ἰδοῦ: Δὲν ἔχω φυματίωση, δὲν ἔχω καρκίνο, δὲν ἔχω χοληστερίνη, δὲν μοῦ βρῖσκουν καμμιά ὀργανικὴ ἀνωμαλία, ἀρα εἶμαι ὑγιής. Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἀπλό. Πρὸ ἑτῶν ἐπαίζετο στ' Ἀθηναϊκὰ θεάτρα μιὰ Γαλλικὴ κωμῶδία, μὲ τὸν τίτλο «Le docteur Knock ou le triomphe de la Medecine». Ὁ γιατρός Knock διεκλήρυσεν ὅτι: Συχνὰ ὁ δῆθεν ὁ ὑγιής εἶναι ἕνας ἀρρωστος πού ἀγνοεῖ τὴν ἀρρώστειά του.

Ὁ κόσμος κι' ἔδῳ κι' ἄλλου διασκέδασε πολὺ μὲ τὴν κωμῶδία τούτη πού στὸ βάθος τῆς εἶχε μιὰ μικρὴ δόση ἀλήθειας.

Βεβαίως ἡ ἀπόλυτη ὑγεία εἶναι μιὰ οὐτοπία, ἀλλὰ σὲ κανένα πρόβλημα τῆς ζωῆς μας δὲν πετυχαίνουμε τὸ ἀπόλυτο. Κυνηγοῦμε τὸ ἀπόλυτο γιὰ νὰ πετύχωμε τὸ καλύτερο.

Κατὰ τὸν ὀρισμὸ τῆς «Παγκοσμίου Ὁργανώσεως Ὑγείας» ὑγεία εἶναι μιὰ κοινωνικὴ, σωματικὴ καὶ ψυχικὴ εὐεξία πού μᾶς κάνει περίπου, ἐπιμένω στὸ περίπου, εὐτυχεῖς. Τοῦτο γιὰτὶ μεγάλην ἐπίδραση στὴν ἀτομικὴ ὑγεία ἔχει ἡ ψυχικὴ μας διάθεση.

Οἱ σύγχρονοι γιατροὶ πού ἀπαλλάχτηκαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν ὑλιστικὴ καὶ μηχανιστικὴ ἀντίληψη τῆς Ἱατρικῆς τοῦ περασμένου αἰῶνα, παραδέχονται πιά πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι αὐτοκίνητο ἢ ἄλλη